

BEGYNNELSER

President James E. Faust

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Kirkens skoleverks temakveld for unge voksne • 7. mai 2006
University of Utahs Religionsinstitutt

Takk, president Price, for dine vennlige ord. President Hugh B. Brown sa en gang til meg: «Det går bra å høre disse flotte tingene om seg selv, så lenge man ikke inhalerer.»

For fire uker siden i kveld hadde jeg et fall. Jeg kommer meg, men jeg må fremdeles være litt forsiktig med hvordan jeg beveger meg. Jeg skal overbringe varme hilsener fra president Gordon B. Hinckley og president Thomas S. Monson. Det går bra med president Hinckley. Etter min mening kunne han ikke hatt det bedre enn han har det. Det er selvsagt helt utrolig hvor skarp og dyktig han er.

Jeg skal ikke tale så lenge i kveld. Jeg vil heller at dere unge skal benytte anledningen til å omgås med hverandre, jeg oppmuntrer dere til å gjøre det. Vi skal gjøre noe spesielt i kveld, og det er at når dere tar farvel med hverandre i kveld, skal dere ta hverandre i hånden. Jeg ser mange nydelige unge damer og kjekke unge menn, og jeg vil si til de unge mennene: «Få opp øynene!» Videre vil jeg si til de unge mennene: «Hvis dere stiller med gjeringene, skal jeg stille med troen.»

Jeg setter pris på anledningen til å tale til dere studenter og ledsagere under denne satellittsendingen. Det er også en glede å hilse på medlemmene av Institutt-fakultetet og deres ledere. Mange av dem har jeg hatt det privilegium å kjenne i mange år.

Jeg vil ta utgangspunkt i Paulus' budskap til tessalonikerne: «Dere ... som er elsket av Herren, ... [Gud har] ... fra begynnelsen ... utvalgt dere til frelse, ved Åndens helliggjørelse og ved tro på sannheten» (2. Tessalonikerbrev 2:13). Her sier Paulus at dere er utvalgt fra begynnelsen. Det er mange begynnelser. Noen av dere begynner på deres viktige utdanning. Hvordan man begynner og hvor man skal hen, er overordentlig viktig. Paulus sa at dere er utvalgt til frelse «ved Åndens helliggjørelse og ved tro på sannheten». La oss snakke mer om begynnelser.

Begynnelsen

Dette kan være en begynnelse for dere i kveld.

Som ung mann konkurrerte jeg i friidrett, sprint, på high school og senere på universitetet. Vi trente hardt før en konkurranse. Vi presset oss ved å løpe lenger enn den distansen vi skulle konkurrere i. Vi var nøye med kostholdet. Vi gjorde mange ting for å forberede oss til stevnene. På sprintdistansene var starten ekstra viktig. Vi var nøye med å finne riktig startposisjon – og dobbeltsjekkete den igjen før vi satte startblokkene på plass. Vi banket startblokkene fast i underlaget, gikk i stilling og gikk opp og ned et par ganger for å få den rette følelsen. Vi øvde på starten 2-3 ganger. Vi visste at om vi ikke var forberedt og fikk en god start, kunne vi bare glemme å komme først i mål. Apostelen Paulus ga oss følgende kloke formaninger: «Vet dere ikke at de som løper på idrettsbanen, de løper alle, men bare én får seiersprisen? Løp da slik at dere kan vinne den» (1. Korinterbrev 9:24). Seiersprisen er selvsagt evig liv.

Jeg har lært at uansett hva man vil oppnå, er det aller vanskeligste å komme i gang. En klok mann har sagt: «Godt påbegynt er halvveis fullendt.»¹ Min far var jurist og dommer. Da jeg begynte som jurist, advarte han meg og sa: «Få orden på saksfremstillingen fra begynnelsen av. Er den god, vil hele saken flyte mye bedre.»

Nye begynnelser

Jeg er takknemlig for alle nye begynnelser. Hver time kan være en ny begynnelse. Hver dag kan være en ny begynnelse. Hver måned kan være en ny begynnelse. Hvert år kan være en ny begynnelse. Hvert øyeblikk kan være en mulighet til å gjøre det bedre.

Dale Carnegie ga oss dette rådet: «Ikke vær redd for å yte ditt beste i det som kan virke som ubetydelige oppgaver. Hver gang du klarer én, blir du sterkere. Gjør du de små oppgavene godt, har de store lett for å gå av seg selv.»

Nye muligheter

I de senere år har vi sett sammenslåinger av store selskaper, konkurser og offentlige skandaler i forretningsverdenen. Her i USA har vi opplevd de fryktelige hendelsene 11. september og deres ettervirkninger. Vi har opplevd oversvømmelser, orkaner, jordskjelv og andre katastrofer over hele verden. Det har vært en tid med forsiktighet og tilbakeholdenhet. Men for dem som har vært dristige nok, nyskapende nok, kreative nok og kloke nok, har det vært like mange muligheter som før. Etter enhver tragedie kommer en mulighet. Da Thomas Edisons laboratorium brant ned, begynte han øyeblikkelig arbeidet med å bygge et bedre et.

I Leicester i England er det en inskripsjon på veggen på en gammel kirke, som uttrykker en bemerkelsesverdige fin tanke. Det står følgende: «I 1653, da alt som var hellig over hele landet, enten ble revet ned eller vanhelliget, grunnla og bygget baronett Robert Shirley denne kirken. Han alene har æren for å ha gjort det aller beste i den verste tid, og for å ha vist håp i katastrofens stund.»²

Noen ganger når vi står overfor en ny begynnelse, blir det nødvendig å skifte eller justere kurs når et mål eller valg vi har sett for oss, ikke er oppnåelig. Du kommer for eksempel kanskje ikke inn på den skolen du alltid har ønsket å gå på, døren lukker seg for den karriereveien du ønsket å gå eller en spesiell person i livet ditt velger kanskje å gifte seg med en annen. I slike tilfeller er det viktig å forstå at det finnes andre muligheter for deg, og nye begyndelser er mulig. Vær sikker på at når én dør lukkes, åpnes en annen.

Noen unge venner av oss lærte seg asfaltleggingsbransjen ved å jobbe for et stort asfaltfirma i flere år. De så ingen muligheter innen ledelse eller eierskap i dette firmaet, så de bestemte seg for å starte eget firma. De møtte naturligvis store utfordringer. Den ene var begrenset kapital. De måtte låne penger for å dekke inn underskuddet i driftskapitalen. De måtte også oppnå tilstrekkelig fortjeneste til å kunne betjene rentene på de lånte pengene. De søkte råd hos en onkel som hadde vært en fremgangsrik forretningsmann, og han sa: «Dette er den rette tiden. Det vil aldri komme en bedre tid. Jeg råder dere til å satse nå.» De satset, og med svært omhyggelig og varsom forvaltning av sin begrensede kapital, klarte de å starte firmaet sitt og få et svært godt første år.

Mine kjære unge venner, 2006 og hvert år er et år for nye muligheter. Charles Dickens la grunnlaget for sin bok *A Tale of Two Cities* med følgende innledning: «Det var den beste og verste av alle tider, det var visdommens og tåpelighetens alder, det var troens og vantrens epoke, det var en tid med lys, det var en tid med mørke, det var håpets vår, det var fortvilelsens vinter, vi hadde alt foran oss, vi hadde intet foran oss.»

Mot til å forandre seg

Ingenting er statisk. Alt forandrer seg. Vi trenger mot til å gjøre nødvendige forandringer i livet vårt. Den gjennomtenkte filosofen Bruce Barton sa: «Årsak og virkning, flo og fjære, prøving og feiling, forandring – dette er livets rytme. Av vårt overmott, frykt; av vår frykt, klarere visjoner, nytt håp. Og av håp, fremgang.»³

De som kan tilpasse seg, som kan bøye seg, som kan modifisere, som kan forbedre, har store muligheter. Iblant trenger vi styrke til ikke å ta hensyn til det vi frykter. Dette krever mot.

Nehru, den store indiske lederen, sa: «Ingenting i verden som lever, forblir uforandret. Hele naturen forandrer seg fra dag til dag og minutt til minutt, kun de døde slutter å vokse og er sovende. Friskt vann renner videre, og stanser du det, blir det stillestående. Slik er det også med menns og kvinners og nasjoners liv.»⁴

Nye åndelige begyndelser

Ettersom ånden er den viktigste kimen til all menneskelig aktivitet, er det umåtelig viktig at vi ofte og regelmessig gjennomgår åndelig fornyelse. Det skulle skje med oss hver uke når vi tar del i nadverden. Hver uke får vi nye muligheter til å forbedre oss, lære og få nye venner. Vi kan benytte oss av nye utfordringer til misjonærarbeid blant våre venner og naboer. Hver dag får vi en ny mulighet til å studere Skriftene.

La meg foreslå seks innledende, men viktige tiltak, som vil gjøre mye for å åpne kanalen for en daglig strøm av «levende vann» fra selve kildens utspring, Frelseren selv.

1. *Kommuniser daglig gjennom bønn.* En inderlig og oppriktig bønn er en toveiskommunikasjon som vil gjøre mye for å få Hans ånd til å strømme som helbredende vann og hjelpe oss med de prøvelser, vanskeligheter og smerter vi alle opplever. Hvordan er kvaliteten på våre lønnlige bøinner, når bare Han lyt-

ter? Når vi ber, skulle vi tenke på Ham som en som er nær oss, som er full av kunnskap, forståelse, kjærlighet og medlidenhet, som har all makt og har store forventninger til hver enkelt av oss.

2. *Utfør uselvisk tjeneste for andre hver dag.* Tilhengerne av den guddommelige Kristus må veies i forhold til sine handlinger, ikke sine høytidelige trosbekjennelser. Det sanne mål på tjeneste finnes i Matteus: «Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg» (Matteus 25:40). De som tenker mer på andre enn på seg selv og gjør vennlige handlinger for andre, er alltid de lykkeligste. En klok mann sa en gang: «Den som lever alene og kun tenker på seg selv, har lett for å bli fordervet av sin omgangskrets.»⁵

3. *Vi må gjøre vårt beste hver dag for å bli mer lydige og fullkomne.* Dette betyr at vi bevisst må gjøre en innsats hver dag for å holde Guds bud. Det betyr at vi må være påpasselige med våre tanker og handlinger, og hver dag «prøver å ligne Jesus», som det heter i Primær-sangen.⁶ På grunn av Jesu fullkomne forsoning kan rettferdige mennesker bli fullkommengjort (se L&P 76:69). Som Jesus selv sa: «Hva slags menn burde dere være? Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er» (3. Nephi 27:27).

4. *Erkjenn hans guddommelighet hver dag.* For at vi hver dag skal kunne ha et personlig forhold til Mesteren, må vi være hans disipler og erkjenne hans betydning i våre liv. Som kong Benjamin minnet oss om: «For hvordan kjenner et menneske den herre som han ikke har tjent og som er en fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensikter?» (Mosiah 5:13).

5. *Studer Skriftene hver dag.* Dette krever litt planlegging og disiplin, men daglig skriftstudium vil styrke vår tro og hjelpe oss å etterleve evangeliet mer fullstendig. President Spencer W. Kimball har sagt: «Jeg oppdager at når mitt forhold til Guddommen blir tilfeldig, og når det synes som om intet guddommelig øre hører og ingen guddommelig røst taler, er jeg langt, langt borte. Hvis jeg da fordyper meg i Skriftene, blir avstanden mindre og åndeligheten vender tilbake.»⁷

6. *Gjør noe.* Fjernsynet har gjort oss til en nasjon av tilskuere. Verdens beste idrettskonkurranser kommer inn i våre hjem helt gratis. Den beste musikk er tilgjengelig for oss på offentlige kringkastingskanaler. Vi kan høre Itzak Perlman spille fiolin. Vi kan høre den store tenoren Pavarotti synge Carusos favoritter: «Torna a Surriento», «La Donna e Mobile», «Questa o

quella», og se ham fremføre dem på scenen. Men det å være tilskuer krever liten eller ingen innsats fra vår side. Som apostelen Jakob sa, må vi være «Ordets gjørere, ikke bare dets hørere» (Jakobs brev 1:22).

Jeg er redd vi har blitt en generasjon med kritikere. Jeg er tilbøyelig til å ha mer til overs for dem som prøver, selv om de snubler, enn for dem som ikke vil prøve i det hele tatt. Theodore Roosevelt sa følgende om kritikere og gjørere: «Det er ikke kritikeren som teller, ikke mannen som peker på hvordan den sterke mannen snubler, eller hvor den som gjorde noe kunne ha gjort det bedre. Anerkjennelsen tilhører den som faktisk befinner seg på arenaen, hvis ansikt er tilsmusset med støv, svette og blod, som strever tappert, som feiler og kommer til kort gang etter gang – for ingen innsats kommer uten feil og svakhet – men som faktisk anstrenger seg for å gjøre gjerningene, som viser den store entusiasme, den store hengivenhet, som gir av seg selv for en verdig sak, som i beste fall til slutt opplever de store prestasjoners triumf, og som i verste fall, hvis han mislykkes, i det minste mislykkes mens han satser stort, slik at han aldri vil finne sin plass blant de kalde og forsagte sjeler som hverken kjenner seier eller nederlag!»⁸

Store deler av mitt liv har jeg tilbrakt på en arena hvor jeg ikke har skyggebokset med livets problemer. Jeg har lært av denne erfaringen at livet er mer innholdsrikt og bedre for dem som ikke er redde for å begynne på nytt. Det er også min erfaring at genialitet er svært sjeldent, at mesteparten av livets store belønninger blir dem til del som forbereder seg godt. Forberedelse og utholdenhet er mer verdifullt enn intelligens. Herbert George Wells uttalte disse kloke ordene: «Fortiden er bare begynnelsen på en begynnelse, og alt som er og har vært, er bare gryningens skumring.»⁹

For en tid siden var jeg til stede på en stavskonferanse. Før konferansens andre møter begynte, hadde jeg et privat møte med stavsprezidenten, som ville snakke om et problem han hadde med et av sine høyrådsmedlemmer. Ti år tidligere hadde dette høyrådsmedlemmet gjort seg skyldig i en alvorlig synd, og straffen skulle ha vært utelukkelse. Høyrådsmedlemmet hadde aldri bekjent synden. Istedenfor å bekjenne og være villig til å godta den forføyning som ville følge, hadde imidlertid høyrådsmedlemmet gjort alt som sto i hans makt for å gjøre godt igjen det han hadde gjort og leve slik at han kunne motta velsignelsene av sitt medlemskap i Kirken.

Stavspresidenten fikk ikke vite om overtredelsen fra høyrådsmedlemmet, men fra en utenforstående kilde som hadde bedt stavspresidenten om å ikke si noe videre. Stavspresidenten følte seg tvunget til å respektere denne tilliten.

På et offentlig møte hvor høyrådsmedlemmet var til stede, talte stavspresidenten om omvendelse. Talen var rettet mot én person – dette høyrådsmedlemmet – og han tryglet og ba om at han måtte komme frem frivillig, bekjenne og ta fatt på veien til omvendelse.

Mitt hjerte verket for høyrådsmedlemmet, for hadde han bare stått frem rett etter at det skjedde, kunne han nå ha lagt hele saken bak seg. Han ville ha fått en ny begynnelse. Men uten at han bekjente og var villig til å ta straffen, kunne det ikke bli noen ny begynnelse. Omvendelse er et av evangeliets største prinsipper. Ingen er fullkomne, og vi trenger alle dette prinsippet en gang iblant. Men for dem som har gjort seg skyldige i alvorlige overtredelser, er det et livreddende prinsipp. Jo lenger vi går på den gale veien, jo vanskeligere blir det å komme tilbake og ta fatt på den rette veien igjen.

Jeg vil uttrykke min takknemlighet for de forløsende prinsippene i Jesu Kristi evangelium. De prinsippene Jesus forkynte, er tilgjengelige for oss alle. Når vi etterlever disse prinsippene, vil vi få et sikkert vitnesbyrd om dette hellige verkets guddommelighet. Jeg tror, som Paulus sa, at dere er elsket av Herren, og at dere fra begynnelsen av er utvalgt til frelse (se 2. Tessalonikerbrev 2:13). Som Alma sa, har vi hellige kall som ble «beredt fra verdens grunnvoll ble lagt» (Alma 13:5). Disse omfatter misjonærarbeid, det å være mor eller far, og tjeneste i Kirken.

Det er nå mitt privilegium og min velsignelse å få gi dere mitt vitnesbyrd og min velsignelse. Jeg gjør det som et av de spesielle vitnene som uttaler med fullstendig overbevisning i hver eneste celle i kroppen, fra topp til tå, at Jesus er Kristus, verdens Forløser og vår Frelser, denne kirkens overhode. Jeg vet at Han har nær kontakt med denne kirkens ledere. Jeg vet at hans Ånd er tilgjengelig for oss alle, både personlig og i våre kall. Han lever. Det er ingen tvil om det. Jeg kan vitne med samme overbevisning og sikkerhet som Jareds bror. Da han så Guds finger, står det skrevet, trodde han ikke lenger, for han visste (se Ether 3:6, 19).

Jeg vet, og jeg vitner med Peters ord. Da noen av de hellige begynte å falle fra og Frelseren ble mismodig

og sa til De tolv: «Vil også dere gå bort?» svarte Peter: «Hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige» (Johannes 6:67-69). Ved og gjennom den samme myndighet, vitner jeg om hans guddommelighet og at han lever. Jeg vet dette med en visshet som overgår den kunnskapen som kommer gjennom å se med øynene, for det gis oss ved Ånden å vite med større sikkerhet enn ved våre fysiske sanser.

Jeg nedkaller en apostolisk velsignelse over dere, dere fantastiske, lovende unge mennesker, og ber om at dere må forberede dere for deres store fremtid, at dere må holde fast ved rettferdige og sanne prinsipper, at dere må bli veiledet av Den hellige ånd, med det løfte som dere kjenner til om Den hellige ånd, at dere ved denne kraft skal vite sannheten i alle ting. Hvilket større løfte kan en student få enn det – å bli ledsaget av Den hellige ånd? Jeg nedkaller denne velsignelsen over dere, og ber om at vår himmelske Fader må våke over dere i alt dere gjør og lede dere på rettferdighetens og sannhetens veier, så dere kan ha større visdom enn alderen skulle tilsi og være oppmerksomme på deres store fremtid og deres store løfter. Jeg bærer dette vitnesbyrd og nedkaller disse velsignelsene over dere i vår Herre Jesu Kristi navn, amen.

Noter

1. Horace, *Epistles*, bok I, epistle ii, linje 40.
2. Inskripsjon over døren på vestsiden av Den hellige treenighets kirke i Staunton Harold Chapel, Leicestershire, England; se www.boulton.free-serve.co.uk/bfh/shc.htm.
3. I *International Dictionary of Thoughts* (1969), s. 117.
4. Jawaharlal Nehru, i *International Dictionary of Thoughts*, s. 118.
5. Charles Henry Parkhurst, i *International Dictionary of Thoughts*, s. 659.
6. «Jeg prøver å ligne Jesus», *Barnas sangbok*, s. 40.
7. «Hva jeg håper dere vil lære mine barnebarn» (tale til medarbeidere i Seminar og Institutt, Brigham Young University, 11. juli 1966, s. 6, se også *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball [1982], s. 135).
8. Tale ved Sorbonne, Paris, Frankrike, 23. april 1910, i «Citizenship in a Republic», kap. 21 av *The Strenuous Life*, bind 13 av *The Works of Theodore Roosevelt* (nasjonal utg., 1926), s. 510.
9. *The Discovery of the Future* (1901).